

[Prima Pagină](#) > ... > [Dreptul Familiei Și Succesiunea](#) > [Divorț Și Separare Legală](#) > [Croatia](#)

Divorț și separare legală

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Care sunt condițiile pentru obținerea divorțului?

Pentru ca instanța să emită o hotărâre în materie de divorț, trebuie să fie inițiate procedurile judiciare de divorț corespunzătoare (civile sau necontencioase) de către persoana sau persoanele autorizate (*locus standi*), în temeiul dispozițiilor de la articolele 50, 369 și 453 din Codul familiei (*Obiteljski zakon*) [*Narodne Novine* (NN; Monitorul Oficial al Republicii Croația) nr. 103/15, 98/19, 47/20, 49/23 și 156/2023]. În cazul în care soții au în comun un copil minor, cererea de divorț prin acordul soților trebuie să fie însoțită de documentele justificative corespunzătoare (raportul privind consilierea obligatorie și planul de exercitare în comun a autorității părintești – articolul 55 coroborat cu articolul 456 din Codul familiei). Reglementări similare se aplică în cazul în care soții au în comun un copil minor și doar unul dintre soți introduce acțiunea de divorț (raportul privind consilierea obligatorie – articolul 57 coroborat cu articolul 379 din Codul familiei).

Prin urmare, înainte de a depune o cerere comună de divorț prin acordul soților sau înainte ca unul dintre soți să introducă o acțiune de divorț, soții care au în comun copii minori trebuie să depună o cerere de consiliere obligatorie la biroul regional al Institutului croat de asistență socială (*Hrvatski zavod za socijalni rad*) cu competență teritorială pe raza localității în care se află reședința obișnuită sau temporară a copilului sau ultima reședință comună a soților, obișnuită sau temporară (articolele 321, 322 și 323 din Codul familiei).

2 Care sunt motivele de divorț?

Condițiile care trebuie îndeplinite pentru a obține divorțul sunt reglementate de dispozițiile articolului 51 din Codul familiei. În temeiul dispozițiilor legale menționate mai sus, instanța dizolvă căsătoria dacă:

1. ambii soți solicită divorțul de comun acord;
2. instanța constată o criză matrimonială gravă și iremediabilă sau
3. a trecut un an de la disoluția uniunii conjugale.

3 Care sunt efectele juridice ale unui divorț în ceea ce privește:

3.1 relațiile personale dintre soți (de exemplu numele de familie)

O consecință juridică a disoluției căsătoriei este încetarea drepturilor și obligațiilor personale ale soților (articolele 30-33 din Codul familiei). Codul familiei prevede în mod expres că, în cazul disoluției căsătoriei (prin anulare sau prin divorț), fiecare dintre foștii soți poate păstra numele de familie pe care îl avea la momentul disoluției căsătoriei (articolul 48 din Codul familiei).

3.2 împărțirea bunurilor soților

Înainte de dizolvarea regimului proprietății matrimoniale (prin acord sau prin încetare judiciară – în cadrul procedurilor necontencioase), problema care apare cel mai frecvent este cea a diferențierii drepturilor și bunurilor care fac parte din proprietatea matrimonială de drepturile și bunurile care fac parte din patrimoniul individual al unuia sau al celuilalt soț (diferențierea celor trei patrimonii). Aceste aspecte sunt soluționate în

cadrul unor acțiuni civile pe baza dispozițiilor corespunzătoare din Codul familiei (articolele 34-39 și 43-46) în cazul în care soții nu au putut ajunge la un acord de lichidare a regimului matrimonial (contract de căsătorie – articolele 40-42 din Codul familiei), și, cu titlu subsidiar, prin aplicarea Legii privind dreptul de proprietate și alte drepturi reale (*Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima*), a Legii privind obligațiile civile (*Zakon o obveznim odnosima*), a Legii privind registrul funciar (*Zakon o zemljišnim knjigama*), a Legii societăților comerciale (*Zakon o trgovačkim društvima*), a Legii privind executarea silită (*Ovršni zakon*) și a Legii privind Codul de procedură civilă (*Zakon o parničnom postupku*) (articolele 38, 45 și 346 din Codul familiei).

3.3 copiii minori ai soților

Consecințele juridice ale dizoluției căsătoriei care se aplică în cazul copiilor minori includ o serie de chestiuni importante: părintele cu care urmează să locuiască copilul după desfacerea căsătoriei; menținerea unei relații personale cu părintele cu care copilul nu urmează să locuiască; întreținerea copilului; și modul în care urmează să fie organizate celelalte aspecte care țin de autoritatea părintească (cum ar fi reprezentarea copilului, încheierea de acte juridice, administrarea și înstrăinarea bunurilor copilului, precum și educația și sănătatea copilului). Soții pot ajunge la un acord cu privire la aceste consecințe juridice ale divorțului (planul de exercitare în comun a autorității părintești) și, astfel, pot iniția o procedură de divorț necontencioasă, mai simplă și mai rapidă (articolele 52, 54-55, 106 și 453-460 din Codul familiei). În cazul în care soții nu elaborează un planul de exercitare în comun a autorității părintești care să conțină un acord cu privire la consecințele juridice ale divorțului menționate mai sus, aceste chestiuni vor fi soluționate în mod automat de către instanță în cadrul unei proceduri civile de divorț inițiate prin introducerea unei acțiuni de divorț (articolele 53-54, 56-57 și 413 din Codul familiei). Cu toate acestea, este posibil ca părinții să ajungă la un acord cu privire la consecințele juridice ale divorțului în timpul procedurii civile de divorț. În acest caz, instanța va pronunța decizia pe baza acordului părinților, dacă apreciază că acordul respectiv este în interesul superior al copilului [articolul 104 alineatul (3) coroborat cu articolul 420 din Codul familiei].

3.4 obligația de a plăti pensie de întreținere celuilalt soț?

Codul familiei prevede posibilitatea ca unul dintre soți să solicite întreținere înainte de încheierea procesului de divorț. În cazul în care în cursul procesului de divorț nu a fost formulată nicio cerere de întreținere, fostul soț poate introduce o acțiune prin care solicită stabilirea obligațiilor de întreținere în termen de 6 luni de la desfacerea căsătoriei, în cazul în care condițiile legale pentru acordarea întreținerii erau îndeplinite la momentul încheierii audierii principale din cadrul procesului de divorț și au fost îndeplinite în continuare până la încheierea audierii finale din cadrul procesului privind obligațiile de întreținere (articolele 295-301 și 423-432 din Codul familiei). Condițiile legale necesare pentru acordarea dreptului de întreținere constau în faptul că soțul care introduce cererea de indemnizație de întreținere nu dispune de mijloace suficiente pentru a se întreține singur sau nu este în măsură să obțină astfel de mijloace pe baza bunurilor sale patrimoniale și nu este apt de muncă sau nu poate găsi un loc de muncă, cu condiția ca soțul împotriva căruia este introdusă cererea să dispună de suficiente mijloace și posibilități pentru a-și îndeplini această obligație (articolul 295 din Codul familiei). Obligația de întreținere este stabilită pentru o perioadă determinată. Articolul 298 din Codul familiei prevede că obligația de întreținere a soțului/soției poate dura până la 1 an, în funcție de durata căsătoriei și de posibilitatea ca solicitantul să își asigure mijloacele de subsistență în alt mod în viitorul apropiat. Codul familiei reglementează, de asemenea, modalitățile de îndeplinire a obligației de întreținere. În temeiul dispozițiilor articolului 296 din Codul familiei, obligația de întreținere pentru soți este stabilită ca o sumă lunară regulată plătită în avans. Cu toate acestea, este posibil ca instanța, la cererea unuia sau a ambilor soți, să dispună plata indemnizației de întreținere sub forma unei sume forfetare, în funcție de împrejurările cazului. În conformitate cu dispozițiile articolului 302 din Codul familiei, soții pot încheia, de asemenea, un acord de întreținere în caz de divorț (articolele 302 și 470-473 din Codul familiei).

4 Ce înseamnă, în termeni practici, termenul legal de „separare legală”?

În dreptul croat al familiei nu există un termen echivalent cu „separarea legală” (*zakonska rastava*). Un termen analog cu „separarea legală” care se poate regăsi în legislația actuală ar fi „dizoluția uniunii conjugale” (*prestanak bračne zajednice*). „Dizoluția uniunii conjugale” are loc în cazul în care soții încetează toate relațiile reciproce care caracterizează în mod tradițional viața conjugală, și anume dacă nu mai doresc să trăiască ca soți și să își mențină uniunea. „Dizoluția uniunii conjugale” este un termen din dreptul matrimonial întrucât, în conformitate cu articolul 51 din Codul familiei, unul dintre temeiurile juridice ale desfacerii unei căsătorii este trecerea unei perioade de mai mult de un an de la dizoluția uniunii conjugale. „Dizoluția uniunii conjugale” are,

de asemenea, un sens specific în ceea ce privește partajul bunurilor între soți întrucât, în temeiul articolului 36 din Codul familiei, bunurile dobândite de soți prin muncă pe durata uniunii conjugale (spre deosebire de căsătorie) sau care provin din astfel de bunuri sunt considerate bunuri matrimoniale.

5 Care sunt condițiile pentru separarea legală?

În dreptul croat al familiei nu există un termen echivalent cu „separarea legală” (*zakonska rastava*). Un termen analog cu „separarea legală” care se poate regăsi în legislația actuală ar fi „disoluția uniunii conjugale” (*prestanak bračne zajednice*). Codul familiei nu prevede condițiile pentru „disoluția uniunii conjugale”, întrucât uniunea conjugală este un standard juridic și reprezintă conținutul vieții conjugale. Disoluția unei uniuni conjugale are loc în cazul în care soții încetează toate relațiile reciproce care caracterizează în mod tradițional viața conjugală, și anume în cazul în care aceștia nu mai doresc să trăiască ca soți și să își mențină uniunea (de exemplu, aceștia încetează să mai comunice). Disoluția unei uniuni conjugale se manifestă cel mai frecvent în practică prin situația în care unul dintre soți părăsește domiciliul conjugal și pe celălalt soț.

6 Care sunt efectele juridice ale separării legale?

În dreptul croat al familiei nu există un termen echivalent cu „separarea legală” (*zakonska rastava*). Un termen analog cu „separarea legală” care se poate regăsi în legislația actuală ar fi „disoluția uniunii conjugale” (*prestanak bračne zajednice*). „Disoluția uniunii conjugale” este un termen din dreptul matrimonial întrucât, în conformitate cu articolul 51 din Codul familiei, unul dintre temeiurile juridice ale desfacerii unei căsătorii este trecerea unei perioade de mai mult de un an de la disoluția uniunii conjugale. „Disoluția uniunii conjugale” are, de asemenea, un sens specific în ceea ce privește partajul bunurilor între soți întrucât, în temeiul articolului 36 din Codul familiei, bunurile dobândite de soți prin muncă pe durata uniunii conjugale (spre deosebire de căsătorie) sau care provin din astfel de bunuri sunt considerate bunuri matrimoniale. Logica pe care se bazează aceste dispoziții este că nu este obligatoriu ca durata uniunii conjugale să coincidă cu durata căsătoriei, în special în cazul în care căsătoria se încheie prin divorț. De regulă, disoluția uniunii conjugale are loc înainte de inițierea procedurii de divorț. Prin urmare, procedura de divorț se poate prelungi după „disoluția uniunii conjugale”, iar de regulă așa se întâmplă (în special în cazul în care în cadrul procedurii au fost formulate căi de atac).

7 Ce înseamnă, în practică, termenul „anularea căsătoriei”?

În dreptul croat al familiei, termenul *poništaj braka*, și nu *poništenje braka*, este utilizat pentru a desemna „anularea căsătoriei”. „Anularea căsătoriei” este unul dintre motivele de desfacere a căsătoriei (articolul 47 din Codul familiei) și constituie unul dintre cele trei tipuri de litigii în materie matrimonială reglementate de sistemul juridic croat (articolul 369 din Codul familiei). „Anularea căsătoriei” reprezintă o sancțiune de drept al familiei în cazul în care căsătoria a fost încheiată cu încălcarea dispozițiilor privind valabilitatea căsătoriei (articolele 25-29 din Codul familiei). Aceasta este efectuată în cadrul unei proceduri civile inițiate prin introducerea unei acțiuni (articolul 369 din Codul familiei). Dispozițiile privind „anularea căsătoriei” se aplică în cazul în care căsătoria nu este validă (articolele 29, 49 și 369-378 din Codul familiei).

8 Care sunt condițiile pentru anularea căsătoriei?

În dreptul croat al familiei, termenul *poništaj braka*, și nu *poništenje braka*, este utilizat pentru a desemna „anularea căsătoriei”. O căsătorie este lipsită de validitate în cazul în care a fost încheiată cu încălcarea dispozițiilor articolelor 25-28 din Codul familiei, și anume dacă a fost încheiată de persoane minore, de persoane care nu au discernământ, de persoane lipsite de capacitatea juridică de a face declarații în ceea ce privește situația lor personală sau de persoane sunt rude de sânge sau care se află într-o relație adoptivă sau în cazul în care sau mireasa sau mirele se află încă într-o căsătorie sau într-o uniune consensuală. Dispozițiile privind „anularea căsătoriei” se vor aplica unei astfel de căsătorii (articolul 29 din Codul familiei).

9 Care sunt efectele juridice ale anulării căsătoriei?

În dreptul croat al familiei, termenul *poništaj braka*, și nu *poništenje braka*, este utilizat pentru a desemna „anularea căsătoriei”. Consecințele juridice ale „anulării căsătoriei” sunt reglementate în același mod ca în cazul desfacerii căsătoriei prin divorț (a se vedea răspunsul la întrebarea nr. 3).

10 Există mijloace alternative extrajudiciare pentru rezolvarea chestiunilor legate de divorț, fără recurgerea la instanță?

În cadrul sistemului juridic croat, divorțul este reglementat ca procedură judiciară, neexistând nicio posibilitate de divorț prin proceduri extrajudiciare. Cu toate acestea, unul dintre principiile fundamentale ale dreptului familiei, care este cu precădere scos în evidență în procedurile de divorț, este principiul soluționării consensuale a relațiilor de familie, aceasta fiind sarcina tuturor organismelor care oferă familiei sprijin profesional sau care decid cu privire la relațiile de familie (articolul 9 din Codul familiei). Prin urmare, dreptul familiei prevede două tipuri de proceduri extrajudiciare, al căror obiectiv include soluționarea consensuală a aspectelor legate de divorț: consilierea obligatorie (articolele 321-330 din Codul familiei) și medierea familială (articolele 331-344 din Codul familiei). Consilierea obligatorie este efectuată de o echipă de experți din cadrul biroului regional al Institutului croat de asistență socială (*Hrvatski zavod za socijalni rad*) și constituie o formă de sprijin pentru membrii familiei (de exemplu, soții care intenționează să inițieze proceduri de divorț și care au în comun un copil minor) pentru a ajunge la decizii consensuale privind relațiile de familie, acordând o atenție deosebită protejării relațiilor de familie care implică copilul. Aceasta include elaborarea unui plan de exercitare în comun a autorității părintești, care este un acord privind consecințele juridice ale divorțului și care trebuie să stabilească în detaliu: locul și adresa reședinței copilului; timpul pe care copilul îl va petrece cu fiecare dintre părinți; modul în care se va face schimb de informații pentru acordarea consimțământului în cazul unor decizii care afectează copilul; modul în care se va face schimb de informații importante referitoare la copil; cuantumul obligațiilor de întreținere ca obligație a părintelui care nu locuiește împreună cu copilul, precum și modul în care vor fi rezolvate alte aspecte viitoare. Hotărârile consensuale trebuie să acopere, de asemenea, consecințele juridice ale neîncheierii unui acord și ale începerii procedurilor judiciare pentru a decide cu privire la drepturile personale ale copilului. Medierea familială este un proces în care părțile încearcă să soluționeze prin consens neînțelegerile familiale cu sprijinul unuia sau a mai multor mediatori familiali. Scopul principal al acestui proces este de a elabora un plan de exercitare în comun a autorității părintești și alte acorduri privind copilul, precum și găsirea unui acord cu privire la toate celelalte aspecte de natură patrimonială și nepatrimonială.

11 Cui ar trebui să adresez cererea mea (petiția mea) de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei? Ce formalități trebuie respectate și ce acte ar trebui să atașez la cererea mea?

Soții care nu au un copil minor pot iniția proceduri judiciare prin care fie unul dintre soți introduce o acțiune de divorț, fie ambii soți depun o cerere de divorț prin acordul soților (articolul 50 din Codul familiei). Procedura extrajudiciară de consiliere obligatorie [o formă de ajutor de specialitate pentru membrii familiei pentru a ajunge la decizii consensuale privind relațiile de familie, efectuată de o echipă de experți din cadrul biroului regional al Institutului croat de asistență socială (*Hrvatski zavod za socijalni rad*)] nu este pusă în aplicare în niciunul dintre cele două cazuri menționate (articolele 321-322 din Codul familiei), iar soții intră imediat în procedura judiciară de divorț (civilă sau necontencioasă), care este relativ simplă și rapidă. Cele de mai sus se aplică, de asemenea, procedurilor judiciare de anulare a căsătoriei în cazul în care soții nu au în comun un copil minor.

Soții care au un copil minor pot iniția proceduri judiciare prin care fie unul dintre soți introduce o acțiune de divorț, fie ambii soți depun o cerere de divorț prin acordul soților (articolul 50 din Codul familiei). Cu toate acestea, înainte de a iniția o procedură de divorț (prin introducerea unei acțiuni sau a unei cereri de divorț prin acordul soților), atunci când există un copil minor în comun, soții sunt obligați să participe la procedurile extrajudiciare de consiliere obligatorie. Această procedură este o formă de ajutor de specialitate pentru membrii familiei pentru a ajunge la decizii consensuale privind relațiile de familie, efectuată de o echipă de experți din cadrul biroului regional al Institutului croat de asistență socială (*Hrvatski zavod za socijalni rad*) cu competență teritorială pe raza localității în care se află reședința obișnuită sau temporară a copilului sau ultima reședință comună a soților, obișnuită sau temporară (articolele 321-322 din Codul familiei). Scopul acestei reglementări este de a pune la dispoziția soților sprijin de specialitate, inclusiv în ceea ce privește elaborarea unui plan de exercitare în comun a autorității părintești, care este un acord privind consecințele juridice ale divorțului și care trebuie să stabilească în detaliu: locul și adresa reședinței copilului; timpul pe care copilul îl va petrece cu fiecare dintre părinți; modul în care se va face schimb de informații pentru acordarea consimțământului în cazul unor decizii care afectează copilul; modul în care se va face schimb de informații importante referitoare la copil; cuantumul obligațiilor de întreținere ca obligație a părintelui care nu locuiește împreună cu copilul, precum și modul în care vor fi rezolvate alte aspecte viitoare. Părinții pot elabora un plan de exercitare în comun a

autorității părintești în timpul procesului de consiliere obligatorie sau îl pot elabora pe cont propriu ori în timpul medierii familiale (o procedură extrajudiciară în care soții încearcă să soluționeze prin consens diferendele din relațiile de familie cu ajutorul unuia sau a mai multor mediatori familiari – articolul 331 din Codul familiei). Prin elaborarea unui plan de exercitare în comun a autorității părintești, soții pot opta pentru o procedură de divorț necontencioasă mai simplă și mai rapidă, care este inițiată prin depunerea unei cereri (articolele 52, 54-55, 106 și 453-460 din Codul familiei). Soții care au un copil minor în comun trebuie să anexeze la cererea de divorț de comun acord raportul privind consilierea obligatorie prevăzută la articolul 324 din Codul familiei și planul de exercitare în comun a autorității părintești menționat la articolul 106 din Codul familiei (articolul 456 din Codul familiei).

În cazul în care soții nu elaborează un planul de exercitare în comun a autorității părintești care să conțină un acord cu privire la consecințele juridice ale divorțului menționate mai sus, aceste chestiuni vor fi soluționate în mod automat de către instanță în cadrul unei proceduri civile de divorț inițiate prin introducerea unei acțiuni de divorț (articolele 53-54, 56-57 și 413 din Codul familiei). În cazul în care soții au un copil minor în comun, aceștia trebuie să anexeze la cererea de divorț raportul privind consilierea obligatorie menționată la articolul 324 din Codul familiei.

12 Pot obține asistență judiciară în vederea acoperirii cheltuielilor de judecată?

În sistemul juridic croat, aspectele legate de asistența judiciară și posibilitatea scutirii de la plata costurilor aferente procedurilor judiciare și de la plata taxelor judiciare sunt reglementate de Legea privind asistența judiciară (*Zakon o besplatnoj pravnoj pomoći*) (NN nr. 143/2013 și 98/2019). O parte poate beneficia de asistență judiciară primară în cadrul tuturor procedurilor, inclusiv în cazul litigiilor în materie matrimonială și alte proceduri de drept al familiei, cu condiția ca aceasta să îndeplinească cerințele legale (articolele 9-11 din Legea privind asistența judiciară). O parte poate beneficia de asistență judiciară secundară în cadrul procedurilor de dreptul familiei și în alte proceduri prevăzute de lege, cu condiția ca aceasta să îndeplinească cerințele legale (articolele 12-25 din Legea privind asistența judiciară). Aspectele referitoare la obținerea unei scutiri de la plata costurilor procedurilor judiciare pentru anumite proceduri, inclusiv procedurile de dreptul familiei, sunt reglementate de articolul 13 alineatul (3) din Legea privind asistența judiciară. Ar trebui să se acorde o atenție deosebită următoarelor dispoziții:

1. dispozițiile care reglementează acordarea asistenței judiciare secundare, fără a se stabili situația financiară a persoanei în cauză (articolul 15 din Legea privind asistența judiciară);
2. dispozițiile care reglementează procedura de obținere a asistenței judiciare secundare (articolele 16-18 din Legea privind asistența judiciară);
3. dispozițiile care reglementează sfera acordării asistenței judiciare secundare (articolul 19 din Legea privind asistența judiciară) și
4. dispozițiile care reglementează aspectele procedurale, precum și alte aspecte importante pentru obținerea asistenței judiciare (articolele 20-25 din Legea privind asistența judiciară).

În același timp, se atrage atenția asupra articolelor 10 și 11 din Legea privind cheltuielile judiciare (*Zakon o sudskim pristojbama*) [NN nr. 74/95, 57/96, 137/02, (26/03), 125/11, 112/12, 157/13, 110/15, 118/18 și 51/23] cu privire la părțile care sunt întotdeauna scutite de la plata taxelor judiciare.

13 Este posibil să atac o hotărâre de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei?

Hotărârea de divorț sau de anulare a căsătoriei poate fi atacată. Ambele părți au acest drept în cursul procedurii. Codul familiei nu reglementează în mod explicit căile de atac în litigiile în materie matrimonială, însă dispozițiile articolului 346 prevăd aplicarea în subsidiar a dispozițiilor Codului de procedură civilă (*Zakon o parničnom postupku*) (NN nr. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 și 155/23).

Articolul 348 din Codul de procedură civilă reglementează căile de atac împotriva unei hotărâri judecătorești, în timp ce articolul 378 reglementează căile de atac împotriva unei decizii. În ceea ce privește căile de atac, Codul familiei prevede că nu este permis un control jurisdicțional împotriva hotărârilor pronunțate în a doua instanță

într-un litigiu în materie matrimonială (articolul 373 din Codul familiei).

14 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanță în alt stat membru să fie recunoscută în acest stat membru?

În temeiul articolului 30 din Regulamentul (UE) 2019/1111, o astfel de hotărâre este recunoscută în Croația fără a fi necesară vreo procedură specifică.

În plus, nu este necesar să se recurgă la vreo procedură specifică pentru actualizarea actelor de stare civilă emise într-un stat membru pe baza unei hotărâri pronunțate în alt stat membru în materie de divorț, separare de drept sau anulare a căsătoriei care nu mai poate fi supusă niciunei căi de atac în conformitate cu dreptul respectivului stat membru.

15 Cărei instanțe ar trebui să mă adresez pentru a ataca recunoașterea unei hotărâri de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanță într-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în aceste cazuri?

Cererile de recunoaștere sau de refuz al recunoașterii unei hotărâri [articolul 21 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles IIa] trebuie depuse la instanța municipală (*općinski sud*) cu competență teritorială. În acest caz, se aplică procedura prevăzută în secțiunea 2 capitolul III din Regulamentul Bruxelles IIa.

Calea de atac, și anume acțiunea prevăzută la articolul 33 din Regulamentul Bruxelles IIa se introduce în fața instanțelor de al doilea grad jurisdicțional [instanțe regionale (*županijski sudovi*)] prin intermediul instanței de prim grad jurisdicțional care a pronunțat hotărârea (instanța municipală din lista menționată mai sus).

16 Care este legislația în materie de divorț pe care instanța o aplică într-o acțiune de divorț între soți care nu locuiesc în acest stat membru sau care sunt de naționalități diferite?

În cazul în care soții au ales legea aplicabilă divorțului, se aplică una dintre următoarele legi: legea țării în care ambii soți își au reședința obișnuită atunci când este aleasă legea aplicabilă; legea țării în care soții și-au avut ultima reședință obișnuită comună, dacă unul dintre ei își are încă reședința obișnuită în țara respectivă; legea țării a cărei cetățenie o deține cel puțin unul dintre soți în momentul alegerii legii aplicabile; dreptul croat [articolul 36 din Legea privind dreptul internațional privat (*Zakon o međunarodnom privatnom pravu*), NN nr. 101/17 și 67/23]. În cazul în care soții nu au ales legea aplicabilă în conformitate cu articolul 36 din Legea privind dreptul internațional privat, pentru divorț se va aplica una dintre următoarele legi:

1. legea țării în care ambii soți își au reședința obișnuită atunci când este inițiată procedura de divorț;
2. legea țării în care soții și-au avut ultima reședință obișnuită comună, dacă unul dintre ei își are încă reședința obișnuită în țara respectivă;
3. legea țării în care ambii soți își au reședința obișnuită atunci când este inițiată procedura de divorț;
4. dreptul croat.

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

■ Ultima actualizare: 09/12/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere

sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.